

Europa: Nye flygtninge oversvømmer Italien, mens italienere emigrerer i søgen efter arbejde

7. oktober, 2016 – Flere end 11.000 afrikanske flygtninge blev på to dage reddet i Middelhavet af skibe, der blev koordineret af den italienske flåde. Disse flygtninge blev bragt til syditalienske havne, hvor faciliteterne er totalt overstressede. I Cagliaris havn på Sardinien, f.eks., kunne man kun tage 350 flygtninge ud af 1200 i land, mens resten stadig er ombord på skibet. Lokale myndigheder knokler for at finde steder med kort varsel, men mangler stadig 150 pladser. Situationen er den samme i mange andre, syditalienske havne, hvor det er meningen, at flygtninge skal identificeres og fordeles til andre centre.

Dernæst forbliver disse flygtninge i disse centre i månedsvis uden noget at foretage sig, mens deres anmodning om asyl bliver behandlet. Sluttelig afvises seks ud af ti anmodninger, hvor de, der accepteres, stort set ikke har noget håb om at finde et job.

Eftersom jobs bliver ødelagt af EU's politik, emigrerer italienerne selv i stigende grad for at finde et job i udlandet. Sidste år emigrerede 107.520 italienere. Det er 3,7 % flere end året før, og hen over ti år bliver det til 54 % flere italienere, der bor i udlandet. En tredjedel af disse emigranter er i aldersgruppen 18-32.

Ligesom i Tyskland bærer spørgsmålet om immigration ved til højrefløjspopulisme, der kun kan standses, hvis Italien skaffer sig af med EU's love og i stedet implementerer et nationalt program for økonomisk genrejsning.

Foto: Afrikanske bådflugtninge, samlet op ud for Libyens kyst, venter om bord på skibet i Cagliari's havn, Sardinien. Billede fra maj 2016.

EU forbyder Italien at opbygge forsvar imod jordskælv

30. august 2016 – En talsmand for EU-kommissionen sagde i går, at Kommissionen er rede til at bevilge budgetfleksibilitet til udgifter til forsvar mod jordskælv, men kun på kort sigt, som man gjorde i forbindelse med jordskælvne i Abruzzo og Emilia i 2009 og 2012. Dette betyder, at der på længere sigt ikke vil blive nogen fleksibilitet, f.eks. til den mere ambitiøse, omfattende nationale anti-seismiske plan, som Renzi har annonceret.

Talspersonen sagde, »Under de nuværende EU-regler er der forskellige måder, hvorpå man kan undtage udgifter på kort sigt som respons til store katastrofer, og som anses for at være enkeltstående forholdsregler, der er undtaget fra budgetindsatsen« i evalueringen af reglerne i Stabilitetspagten.

Renzi havde annonceret en national plan ved navn »Casa Italia« til fornyet forstærkning af alle offentlige bygninger og hjem med forholdsregler imod jordskælv. Selv om offentlige bygninger angiveligt skulle være dækket udelukkende gennem statsmidler, så forventes boligejere at blive motiveret og optage lån til at udruste deres huse. Ifølge nogle rapporter skulle planen finansieres med 2 mia. euro om året i 20 år.

Den italienske EU-minister Sandro Gozi sagde, at Rom nærmere ville detaljere sine anmodninger til EU-kommissionen »i de kommende uger«, når det først har færdiggjort sit budgetlovforslag for 2017 og afslører sin langfristede strategi for forebyggelse af jordskælvs-skader.

Den kendsgerning, at en ukendt talsperson fra den ikke-valgte EU-kommission vover at tale til en national regering på denne måde, taler sit tydelige sprog om, hvor degraderet, nationale institutioner (såsom regeringer) i EU er blevet. Sådanne erklæringer forøger blot det folkelige raseri imod Kommissionen. På lignende måde udtalte EU-kommissionens præsident Jean-Claude Juncker for en uge siden, ved det Europæiske Forum Alpach i Wien, »grænser er den værste opfindelse, politikere nogensinde har gjort«. (Dette kommer fra den tidligere premierminister i det lillebitte grevskab Luxembourg, der har grænser mod Tyskland, Frankrig og Benelux.)

Den italienske premierminister Renzi spillede hård banan som respons til EU-kommissionens erklæring: »Vi fortæller EU, at det, vi har brug for til vores plan, tager vi, Punktum«, sagde Renzi i et interview til TV. Med Renzi og EU ved man imidlertid aldrig, hvornår det er alvor, og hvornår det er et cirkusnummer. På den ene side må Renzi score hos vælgerne med udsigten til folkeafstemningen og den eventuelle valgkamp; på den anden side er økonomisk genopbygning en prøve for hans overlevelse. Italienerne vil ikke tilgive ham, hvis han ikke leverer varen.

Foto: Jordskælv i Italien: 247 døde, 'inklusive mange børn' efter redningsarbejdet fortsatte natten igennem for at finde overlevende.

Tremontis comeback i Italien indbefatter Glass-Steagall, men ingen bail-in

2. august 2016 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti er ved at gøre politisk comeback i sammenhæng med en reorganisering af den konservative blok. Tremonti har skabt en ny tænketank ved navn »Fondazione Iustus«, sammen med Stefano Parisi, den mand, som Berlusconi udpegede til at reorganisere partiet Forza Italia og udarbejde udkastet til en valgstrategi for en mulig regeringskrise og snarlige valg.

Samtidig gør Tremonti reklame for sin nye bog, *Mundus Furiosus*, i interviews på TV og i aviser, og ved offentligt optrædende. Glass-Steagall, afvisning af bail-in og et skift i det europæiske system er blandt de mest fremtrædende emner. For eksempel kalder Tremonti, i et interview den 25. juli med avisen *Libero*, bail-in for en »afsindig lov: det er ligesom, at, for at standse en forrykt bilist, så, i stedet for at sætte fartgrænsen ned, hæver man prisen for hans bilforsikring. Med den ekstra detalje, at forsikringspolicen ikke betales af bilisten, men af forsikringsinvestorer«.

Tremonti siger, at hans regering blev væltet af »et tavst statskup« i 2011, fordi han og premierminister Silvio Berlusconi var imod den græske bailout. »Tyske og franske banker havde en dramatisk eksponering i Grækenland og Spanien, og de havde brug for en bailout, der inkluderede italienske penge. Den italienske regering var modstander af en check til alle over én kam.«

Tremonti nævnte også telegrammer fra den amerikanske ambassade, som siden er blevet offentliggjort af WikiLeaks, og som kritiserede hans »uortodokse tanker om globalisering og nye finansielle love«. Den ortodokse anskuelse »var Lehman

Brothers-anskuelsen«, siger Tremonti polemisk.

I et andet interview den 1. august med online-avisen *Linkiesta*, sammenligner Tremonti EU med det kollapsende Romerske Imperium, »en dynamik, der udspilles på to niveauer og med to kurver: på den horisontale kurve udstrækker Rom sig for meget, næsten ud over naturens grænser. Den vertikale kurve er tabet af [moraliske] værdier«.

I den nuværende verden ville den romerske kejser »Heliogabalus[1] passe meget fint ind, med sit særlige sæt af moralske værdier og livstil«. Dette forfald i moralske værdier kan i særdeleshed forklares med »tidens forsvinden. Tidligere var man inden for tidens dimension ansvarlig over for fremtidige og forgangne generationer. I her-og-nu-æraen er disse ansvarlighedens bånd, disse dimensioner, forsvundet«.

Det finansielle system er blevet ligesom et videospil. »Man kunne næsten sige, at falskmøntneren i Napoli er en bedre kapitalist, når han reproducerer de nye €20-sedler med en perfekt teknologi i realtid. Virkningen af Napoli-rigdom er ikke meget anderledes en virkningen af rigdom i Frankfurt«, kontinental-Europas finansielle centrum og bankcentrum.

Tremonti kræver, som vi allerede har rapporteret, »en tilbagevenden til principperne i Romtraktaten fra 1957. Dengang blev ordet Union brugt som et perspektiv; det var imidlertid *de facto* en konføderation, hvor stater delte kul, stål, landbrug og progressivt også markedet ... Formlen er stadig rigtig. Vi opdaterer den og vi deler, f.eks., efterretninger imod terrorisme. Resten overlades til folkets suverænitet«.

---

[1] Marcus Aurelius Antoninus, kendt som Elagabalus eller Heliogabalus, regerede som romersk kejser 218 – 222 e. kr. Heliogabalus er bedst kendt for udsvævelser og drikkegilder. Heliogabalus' liv endte med, at hans egen bedstemor fik hans vagter til at drukne ham og smide ham i floden Tiberen (-red.).

Europæiske banker under akut stress efter ECB's stresstests: LaRouche understreger, sats på nationalt selvforsvar

2. august 2016 – I et langt interview med CNC-TV sagde den italienske premierminister Matteo Renzi, at hans regering vil modsætte sig en bail-in af hele sin magt. På sit engelske med en stærk accent sagde Renzi, »Italien kæmper totalt for at forhindre bail-in, fordi også en blød bail-in kunne blive en katastrofe for troværdigheden og tilliden.« Renzi sagde også, at den eneste løsning for italienske banker er »vækst«, og at hvordan, man skal opnå vækst, er »min drøm og mit mareridt«.

Tja, nu, hvor Renzi har overtrådt EU-lovene for bail-in, bør

han tage det næste skridt og også overtræde EU's budgetlove med det formål at gennemføre et program for vækst. I en diskussion her til morgen understregede Lyndon LaRouche, at, selv om dette ikke er en national, men en global krise, så må Italien implementere en lov for et statsligt kreditprogram for økonomisk genrejsning, og europæiske nationer bør samarbejde om et nationalt selvforsvar. Dette vil så igen »foranledige, at hele EU/euro-programmet bliver taget op til revision«, sagde LaRouche.

Intet andet vil virke. Tag den »løsning«, som man har vedtaget for Monte dei Paschi di Siena (MPS), og som ingen har tillid til. I går og i dag blev italienske, såvel som andre europæiske banker, ramt af et lad-os-finde-udgangen-i-en-fart-udsalg. Handlen med Unibank-aktier blev suspenderet begge dage efter at være faldet næsten 10 % mandag og 5 % tirsdag. Den 70 %'s discountpris for MPS's misligholdte lån (NPL) er blevet set som en standard for fremtidige handler og tvinger således andre banker med NPL'er til at genkapitalisere.

Financial Times offentliggjorde en grafisk fremstilling over tabet af værdier i fem store, europæiske banker, siden resultaterne af stresstestene blev offentliggjort i fredags: Unicredit -15,9 %; Commerzbank -11,2 %; Deutsche Bank -6,6 %; Credit Suisse -6,1 %; Barclays -5,4 %.

I forbindelse med en politik med nulvækst og nulrente, er der ingen chance for, at nogen bank kan komme sig. Og nu driver ECB også selskabsaktiers finanser til bankerot. Bloomberg har rapporteret, at ECB's køb af *selskabsaktier* tvinger afkastet ned, der i sidste uge lå på forbløffende 0,7 %.

Tallene for Eurozonens BNP for andet kvartal viser en 0,3 %'s (ikke-)vækst, alt imens et overblik over statslige investeringsrater i forhold til BNP viser en nedgang større end 1 % i perioden 2009 – 2016. Dette betyder et investeringstab på 115 – 120 milliard euro.

Indsats for at redde eurobanker slår fejl – det er Herrhausen, eller fallit

2. august 2016 (Leder) – Den europæiske Banktilsynsmyndighed (EBM) offentliggjorde de seneste stresstests af eurobankerne kl. 22 sidste fredag aften med håbet om at kunne dulme nerverne hen over weekenden, men indsatsen slog fejl, med bankaktier, der styrtdykkede mandag. Den enorme skala af hele banksystemets bankerot bliver i stigende grad åbenlys for alle, undtagen de blinde. Stresstestene var i realiteten et totalt svindelnummer – EBM droppede sin tidligere politik med at uddele karakterer for 'bestået' eller 'dumpet' og tog ikke engang storbankernes astronomiske eksponering til derivater i betragtning. Det stod ikke desto mindre klart, at der næppe er én eneste bank, der klarer sig.

Den kendsgerning, at én (og kun én) bank fik en bail-out – Italiens Banca Monte dei Paschi (verdens ældste bank) – demonstrerer simpelthen, at »bail-in«-reglerne i USA og Europa, der skulle forestille at redde skatteborgerne fra flere bail-outs (ved at stjæle bankindskydernes penge), som i USA's Dodd/Frank-lov, lige fra begyndelsen har været et svindelnummer.

Den mest hysteriske respons kom fra Deutsche Banks risikochef, Stuart Lewis, der af *Frankfurter Allgemeine Zeitung* blev spurgt om IMF's rapport, der sagde, at Deutsche Bank var »verdens farligste bank«. Lewis svarede: »Nej, slet ikke. Kun én rapport fra IMF har på det seneste forkludret situationen.

Vi er ikke farlige. Vi er meget relevante. Deutsche Bank er indvævet i hele den finansielle sektor. Vi er en af de største universalbanker i verden. Men for nu at gøre det helt klart: Vores hus er stabilt. Regnskabet er sundt.«

Så meget for sandheden i dagens Kasino Mondial.

Den eneste måde ud af det her er den måde, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået (se: »**Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld**«)

at genkapitalisere Deutsche Bank samtidig med, at man genindfører den politik, der blev ført af Alfred Herrhausen, Deutsche Banks chef, der i 1989 blev myrdet blot to uger efter Berlinmurens fald, og genindføre hans politik med samarbejde med den daværende Sovjetblok og udviklingslandene om global udvikling.

Galninge i Obamas lejr promoverer krig med Kina og Rusland. En rapport, der blev offentliggjort den 28. juli af RAND Corporation, der finansieres af den amerikanske regering og hæren, bærer titlen, »Krig med Kina – at tænke det utænelige«, fremkommer med det argument, at, hvis der blev en krig mellem USA og Kina: »De kinesiske militære tab ville i betydelig grad overstige de amerikanske under en krig. Den uophørlige forbedring af kinesiske anti-adgangskapaciteter kunne imidlertid øge de amerikanske tab og, i takt med, at USA's angrebskapacitet udtømmes, reducere kinesiske tab.« Hellere før end senere, er det budskab, der ikke siges. Med en demonstration af det, som LaRouche har beskrevet som et utroligt niveau af »luftkasteller«, siger rapporten, at Rusland »ikke ville have nogen betydningsfuld indflydelse på kampene« og råder os til at »sove trygt«, eftersom forfatterne »anser en atomkrig for at være højst usandsynlig«. Man fremstiller flere scenarier, som kunne udløse en sådan eksistentiel trussel mod menneskeheden, og hvor skylden for en sådan trussel totalt lægges på Kinas »aggression« eller »fejlbedømmelse« af USA's villighed til at gå i krig over

omstridte øer i det Østkinesiske Hav eller det Sydkinesiske Hav.

Amerikas »kogepunkt« er nu nået, som det demonstreres af begge de politiske partiers kaotiske sammenbrud. På et sådant historisk tidspunkt kan mennesker blive drevet til vanvid; til fascistiske former for racisme og krigshysteri. Men det er ligeledes under sådanne historiske tidspunkter, at mennesker bliver i stand til at række indad i sig selv for dér at finde den egenskab i deres intellekt, eller sind, som definerer deres sande natur som skabende væsener, der kan skabe fremtiden til gavn for hele menneskeheden.

Digteren Percy Shelley sagde om sådanne tider: »Under sådanne perioder finder der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage intense og passionerede ideer, med hensyn til menneske og natur (univers), sted«, når mennesker, der træffer dette valg, kan række ind i »denne evne, der har sæde på deres egen sjæls trone«.

Det er det valg, vi alle sammen har.

Foto: Politiet forbereder sig på en demonstration uden for den Europæiske Centralbank. 31. maj, 2013.

Stresstests er fup-virkelighed

30. juli 2016 – Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (ECA/ECB) stresstests bestod i at udregne, hvor meget kapital, banker ville tabe i tilfælde af et »negativt scenario« med »fald i reel EU-bruttonationalprodukt (BNP) på 1,2 % i 2016, 1,3 % i 2017 og 0,7 % i 2018«, gennemsnitligt, ifølge *Financial Times*.

De enkelte landes scenarier synes imidlertid at være forskellige. For eksempel forudser et negativt scenario for Italien et fald i reel BNP på næsten 6 % i de tre år 2016 – 2018. I 2018 ville resultatet være 10 % lavere end i 2007, det laveste siden Anden Verdenskrig. Desuden antager man en stigning på 100 basispoint for afkast af statsobligationer, hvilket vil sige en 12 % 's nedskrivning af disse obligationers værdi.

Desuden har EBA tilsyneladende ikke taget en »negativ kreditbegivenhed« (betyder almindeligvis, at låneren ikke kan betale, -red.), og en global finanskriser, i betragtning.

De ti banker, der havde de dårligste præstationer (i stresstesten), er: Monte dei Paschi di Siena, Reiffeisen (Østrig), Banco Popular (Spanien), UniCredit, Barclays, Allied Irish Banks, Commerzbank, Bank of Ireland, Deutsche Bank, Société Générale. Det var imidlertid kun Monte dei Paschi, der havde en negativ CT1 (dvs., under et »negativt scenario, en kapitalrate på under 7 %).

Kritikere af stresstesten understreger manglen på en passende estimer af bankregnskabet's aktivside, der er fyldt op med derivater. Men selv EBA/ECB's fup-estimer er nok til at udløse frygten for et jordskælv på finansmarkederne således, at resultaterne af stresstesten ikke blev offentliggjort, før markederne havde lukket!

Bailout af den italienske bank Monte dei Paschi er en

bailout af investorer;

LaRouche: »Spillet er ved at kollapse«

30. juli 2016 – Ved at udstede garantier på Trin 2 af redningsplanen for Monte dei Paschi di Siena (MPS) er den italienske regering de facto i færd med at gennemføre bailout af de banker, der vil blive en del af Trin 1, som er en kapitaltilførsel på 5 milliarder euro. Fakta er, at disse banker skal opkøbe for op til 5 milliard euro af nye MPS-aktier på den betingelse, at banken kommer af med for 27 milliard euro lån, der ikke betales på (NPL; 'non-performing loans'), og således lover 'profitabilitet' på markedet. Dette vil finde sted via en fond ved navn Atlante, som vil opkøbe disse NPL'er til 30 % af deres 'værdi' og udstede værdipapirer, der garanteres af den italienske stat, til en rente på 6 %.

Medlemmerne af det konsortium, der deltager i Trin 1, er: J.P. Morgan, Mediobanca, Goldman Sachs, Santander, Citi, Credit Suisse, Deutsche Bank og Bank of America Merrill Lynch.

Selv om det endnu ikke vides, hvem, der skal købe disse værdipapirer, kan det meget vel være, at nogle af, hvis ikke alle disse banker vil blive en del af spillet. Foreløbig er det blevet meddelt, at italienske private pensionsfonde vil købe for en halv milliard værdipapirer. Sammenslutningen af Skatterådgivere (ADC) har imidlertid trukket sig ud af operationen. ADC sendte et brev til premierministeren, hvori der stod, »Vi vil ikke tillade, at én eneste cent tages ud af vore pensionsfonde til andre formål end at betale vore pensioner. ... Vi er ikke køer, der kan malkes.«

Eftersom proceduren for at opnå statsgaranti for Atlantes præference-værdipapirer (seniorpapirer) tager nogen tid,

overvejer den italienske regering at udstede et overgangslån.

Da vi bad om en kommentar, sagde Lyndon LaRouche: »Annuller disse statsgarantier.« Han sagde desuden, ... »Spillet er i færd med at kollapse, fordi de spillede spillet for længe. Det havde de ingen ret til, men de prøvede alle sammen at opnå en satsning, og de fandt ud af, at de ikke kunne få én. Der var nogle andre, der klagede over, at deres planer havde forårsaget, at systemet ikke virkede. Det er, hvad der skete.«

Stresstestene »behandler ikke problemets virkelighed. De fornægter virkeligheden. Tag denne italienske ting, som er rædselsfuld. De siger: Vi, de rige, bliver mere rige. Og den anden del af de almindelige rige vil ikke længere være rige.«

Lyndon LaRouche: Glem aldrig den lektie, vi lærte af Alfred Herrhausen

27. juli, 2016 (Leder) – De mere betydningsfulde finansielle medier i Europa og USA advarer for tiden om, at det europæiske finansielle system er på randen af en nedsmeltning, hvad enten udløseren, som del af et generelt bankkollaps i Italien, er verdens ældste banks, Monte die Paschis, kollaps, eller det er en nedsmeltning af derivaterne i Deutsche Bank, som af IMF for nylig blev beskrevet som verdens mest »systemisk risikable« finansielle institution. Hele det transatlantiske finansielle system har nået et kritisk punkt, og af denne grund vokser der nu en panikkonsensus frem blandt nogle af nøglespillerne i det britiske spil – Den Europæiske Centralbank, IMF, JP Morgan Chase og Goldman Sachs – der går ud på, at en midlertidig ophævelse af bail-in-loven (ekspropriering af visse typer

bankinds kud) er af afgørende betydning for at muliggøre en bail-out (statslig bankredning) af de italienske banker, der vurderes at sidde inde med dårlig gæld for mellem 210 og 360 milliarder euro. Deutsche Bank holdt onsdag en spontan pressekonference ved en af sine direktører, for »særdeles kraftigt at afvise« at banken skulle være i færd med at overveje en opdeling mellem sine London-centrerede kasino-operationer (Deutsche Bank har en derivateksponering på \$55 milliarder (55 tusinde milliarder, -red.), og sine andre enheder, selv efter, at DB havde offentliggjort et fald i profit på 97,5 %, og en 20 procents nedgang i indtjening i forhold til samme kvartal i 2016.

Det episke sammenbrud af det transatlantiske finansielle system, er, netop nu, den væsentligste faktor bag driften hen imod faren for krig – atomkrig – som Obama og NATO har fremprovokeret mod Rusland. Den seneste provokation kommer fra den bulgarske regering, der har beskyldt Rusland for at krænke et opdigtet »NATO-luftrum« under bulgarsk kontrol.

Kendsgerningen, som Lyndon LaRouche udtrykte det under diskussion med kolleger i dag, er ganske enkelt den, at »Deutsche Bank er død. Dette skal siges ligefremt og åbent.« Han tilføjede, at tyskerne burde »bede om Putins råd«.

Mens Wall Street forsat er ekstremt rasende over det faktum, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har sat en genindførelse af Glass-Steagall på deres valgprogram for præsidentvalget i 2016, tog LaRouche spørgsmålet et skridt videre. Alt imens Glass-Steagall er fuldstændigt afgørende, så det nødvendigt med yderligere tiltag. Man må påkalde den tidligere formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausens forbillede. Under Herrhausen var Deutsche Bank en industribank, der investerede i realøkonomien. Selv på højdepunktet af den Kolde Krig investerede Deutsche Bank massivt i den sovjetiske økonomi og tilvejebragte lån til olierørledninger, kraftværker, veje og jernbaner. Mordet på Herrhausen den 30. november, 1989, faldt sammen med den

iscenesatte fængsling af Lyndon LaRouche, iværksat af de samme kræfter – George H.W. Bush/Margaret Thatcher/ Francois Mitterand – der påtvang Tyskland Maastrichttraktatens spændetrøje og således aflivede Herrhausens planer om at integrere nationerne i den tidligere Warszawapagt i et forenet europæisk-eurasisk, økonomisk rum.

Den tyske økonomi står på randen af kollaps, som der er garanti for, hvis Deutsche Bank går ned. Det må forhindres for enhver pris, men de umiddelbare forholdsregler må omfatte en tilbagevenden til den form for bankvirksomhed, der blev praktiseret af Herrhausen. Hvis Tyskland går ned, er der så godt som garanti for, at vi får en atomar Tredje Verdenskrig, og det må forhindres gennem nødforanstaltninger.

Endnu en manifestering af den dødbringende krise, som menneskeheden i dag står overfor, er den fortsatte spredning af den blinde terrorismes pest, hvad enten der er tale om grusomheder begået af Islamisk Stat og andre jihad-kulter, skabt af anglo-saudierne, eller det drejer sig om den »nye vold«, vi på det seneste har set i Tyskland og Japan, og som involverer unge, der, gennem deres afhængighed af sigt-og-skyd-videospil, hjernevaskes til at begå voldelige handlinger.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og præsident for Schiller Instituttet, har opfordret til en international, koordineret indsats for at knuse denne terrorsvøbe – i tæt samarbejde med Rusland. Sidste september opfordrede den russiske præsident Vladimir Putin i sin tale til FN's Sikkerhedsråd til en international indsats, med Anden Verdenskrigs alliance mellem USA og Sovjetunionen som forbillede, for at besejre jihad-terrorismen. Onsdag den 27. juli holdt Putin en tale ved et møde for topplacerede folk inden for russisk sikkerheds- og ordenshåndhævelse, hvor han gentog denne opfordring til en global krig mod terrorisme, der nu udgør en civilisationskrise, som alle nationer må bekæmpe.

Efter terrorangrebene er det endnu mere presserende nødvendigt at samarbejde med Rusland. Af Helga Zepp-LaRouche

Den russiske præsident Vladimir Putin til FN's Generalforsamling i 2015: »Det, vi i realiteten foreslår, er, at man lader sig lede af fælles værdier og fælles interesser i stedet for af ambitioner. Inden for rammerne af international lov må vi forene vore anstrengelser for at overvinde de problemer, der truer os alle, og skabe en virkeligt bred international koalition mod terrorismen ... «

Download (PDF, Unknown)

Vil kansler Merkel gå med til bankredning for Italiens Renzi for at redde euroen? LaRouche opfordrer i stedet

Tyskland til at samarbejde med Putin

23. juli 2016 – En artikel om den italienske bankkrise i det tyske *Die Welt* i dag vil med sikkerhed skabe bølger i Italien, mest pga. artiklens provokerende overskrift: »Italien er på kursen til en 'failed state' (med ordene 'failed state' på engelsk; 'statsbankerot'). Den provokerende overskrift bakkes op af noget, man høfligt kunne karakterisere som en vurdering på baggrund af »etniske fordomme« af årsagen til Italiens problemer: »korruption, mafia, sort økonomi, skatteunddragelse, overdreven social velfærd og statsstøtte, dovent bureaukrati og nepotisme«.

Og dog indrømmer *Die Welt* selv, at Italiens problemer begyndte med euroen (man burde hellere sige: med »konvergenspolitikken« efter 1989). Dette demonstreres tydeligt gennem en medfølgende grafisk fremstilling over industriproduktion, der begynder at stagnere efter 1992 og kollapser i 2008, sammenfaldende med kollapset i verdenshandelen. En anden grafik viser kollapset i indkomst pr. person efter 2011, men den siger ikke dette i det år, hvor Monti-regeringen blev indsat for at uddele mere af den forkerte medicin.

Forfatterne rapporterer imidlertid, at Berlin ikke vil behandle Italien ligesom Portugal blev behandlet. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble ved, at »man ikke kan tvinge et stort land som Italien til at indføre ændringer gennem ydmygelse«. Og hvis Italien går ned, går også euroen ned. Ergo må premierminister Matteo Renzi støttes. Han gør det rette job (læs: strukturreformer), men han behøver tid til, at disse reformer virker. Hvis han tvinges til at gennemføre en bail-in (dvs., at de truede banker eksproprierer visse typer af indeståender/værdipapirer i banken, -red.) efter den forestående stresstest af bankerne, vil han tabe den besluttede folkeafstemning i oktober.

Den italienske bankkrises anden vinkel er den, at det ikke kun er italienske familier, der ejer bankobligationer, men også EU-banker og -fonde. »Deutsche Banks og Black Rocks krav om en ny bailout (statslig bankredning, -red.) med skatteborgernes penge er et billigt forsøg på at undgå omkostninger for dem selv«, siger et parlamentsmedlem fra partiet De Grønne.

Desuden er den tyske regering vred over Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landaus krav om en massiv bailout af europæiske banker – inklusive Deutsche Bank. De kalder dette for »et missil uden styring«, der kunne destabilisere banksystemet. Vreden forøges derved, at Renzi på opportunistisk vis har viftet med Deutsche Banks derivat-byrde som et rødt flag. »Det er ikke tilfældet, at denne advarsel fra Renzi til den tyske regering kan ignoreres i Berlin«, skriver de.

Berlin og ECB forventer således, at en kombination af en indsats for Italiens dårlige banker (en fond til 5-6 milliard euro ved navn Giasone) samt en forhandlet løsning med EU-kommissionen om at lette reglerne for bail-in, vil virke. »Man vil ikke få negative ting om Italien at høre fra vores side«, siger kilder i regeringskredse i Berlin. »Italienerne har allerede gjort en masse gode ting. Renzi er en god premierminister og bør beholde jobbet.«

Rapporten i *Die Welt* bekræftedes af en *Bloomberg*-artikel, der citerede tre tyske regeringsfolk, der bad om anonymitet, og som sagde, at Merkel ønsker at undgå enhver ustabilitet i Italien og derfor »er parat til at støtte en fleksibel tolkning af EU-reglerne for at hjælpe ham ... som kunne betyde at acceptere en eller anden form for compensation fra den italienske regering til investorer i de kommercielle banker, for at begrænse den negative politiske konsekvens« af en bail-in.

Briefet om dette, var Lyndon LaRouches kommentar den, at, ja, Italien er på vej til en statsbankerot, men »pointen er:

Hvordan kan man annullere den tendens, der er i Italien i øjeblikket, og som er at gå i denne fælde? Man har et problem med den britiske indflydelse på det italienske system.«

Om den tyske støtte til Renzis politik sagde LaRouche: »Er de idioter?« Man kan løse problemet »på en anden måde«, forklarede LaRouche. »Man kan flankere det. Man kan sige, vi har denne vidunderlige ting, vi gennemfører dette her, man lægger hele denne såkaldte italienske affære til side, og man har alting samlet her.«

»Det, man virkelig har, er muligheden for en forbindelse mellem den tyske økonomi og andre dele af Europas økonomi. Og Putin er nøglen til dette. Putin må opnå samarbejde med nogle personer internt i det tyske system.«

At komme af med euroen »er en mulighed, men man må have færdighederne og intellektet til at få sat den slags ting i gang. For Italien er ikke det eneste land, der er bankerot. Jeg mener, at Putin kunne være den faktor, som, på den ene eller anden måde, vil forandre tingene. For Putin har gang i en operation, der er meget vigtig, og den er korrekt. Hvis man kan få det tyske system ind i et samarbejde med Putin på en eller anden måde, der vil virke. Det står lige på vippen. Og hvis man bliver 'ladyen' (formentlig: den britiske Dronning, dvs. monarkiet, -red.) kvit, har man måske mulighed for at gøre noget ved det.«

Italiens premierminister

Renzi vil måske gennemføre statslig bankredning

18. juli 2016 – På trods af stærk modstand fra EU-kommissionens bureaukrati og det tyske finansministerium – i det mindste offentligt – ser det ud til, at den italienske premierminister Matteo Renzi måske er i færd med at gennemføre sin erklærede hensigt om at redde mange af Italiens banker ud af deres dårlige gæld.

Italiens økonomi, med sin stærke rolle inden for eksport af industri- og højteknologiske produkter, har rent faktisk befundet sig i en konstant recession og stagnation, siden euroen blev indført for næsten 15 år siden, og dette er forværret i takt med, at resten af Europa har haft økonomisk nedgang. Som følge heraf har de italienske banker, der koncentrerer sig om lån til virksomheder og husstande, en relativ stor volumen af pressede og uerholdelige lån (som rapporteres at udgøre enorme 18 % af deres aktiver), og en nedsmeltning af banksystemet er overhængende, som en del af det truende kollaps af hele det London-centrerede europæiske, finansielle system.

Londonavisen *Telegraph* fra 16. juli rapporterer, i artiklen »Italien på kollisionskurs med Bruxelles over plan for redning af dårlige banker til 50 milliarder«, at Renzis regering har engageret banken JPMorgan Chase, der har udarbejdet en plan for redningen (bailout). »Det er underforstået, at for 10 milliard [milliard euro, -red.] af statslige midler kunne blive brugt til at opkøbe dårlige lån til hammerslagspris, hvilket ville lette bankerne for aktiver til 50 milliarder i nominel værdi og gøre det muligt for dem i stedet at begynde at udstede gode lån.« Regeringens »dårlige bank« ville angiveligt købe lånene til rundt regnet 20 cents på dollaren og forsøge at genforhandle dem med debitorerne. Nogle banker, der således ville tage et tab på 80 % af disse låneaktiver,

ville behøve en genkapitalisering gennem yderligere investeringer fra regeringens plan til 50 milliard euro.

Planen, der er ved at blive udarbejdet af JPMorgan, kunne være med til at udrense bankerne, men den sætter også landets myndigheder på kollisionskurs med EU, der ikke ønsker, at skatteborgerne skal redde bankerne, før private investorer [i bankerne; bail-in, -red.] inddrages«, rapporterer *Telegraph*.

Men ikke alene millioner af italienere, der har investeret i bankobligationer, ville blive ramt, men også store franske og tyske banker – der allerede er i vanskeligheder – til tonen af milliarder af euro.

Da Renzi oprindeligt foreslog sin plan, anerkendte *EIR's* stiftende redaktør og amerikanske systemøkonom, Lyndon LaRouche, denne som værende et nødvendigt – men langt fra tilstrækkeligt – skridt hen imod at gøre det muligt at skabe en europæisk økonomisk og produktiv genrejsning.

Foto: Italiens Matteo Renzi ønsker at redde bankerne uden skade for obligationsindehaverne, i modstrid med EU's regler. (11. juli 2016)

Tysklands 'Welt am Sonntag' sætter forbindelse mellem kriserne i Deutsche Bank og de italienske banker

17. juli 2016 – En lang artikel med titlen »Drama Infernale« i Welt am Sonntag den 17. juli præsenterede grundlæggende set

den tyske regerings vrede over Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landaus krav om en genkapitalisering og en suspendering af EU's regler om »bank-bailin« (ekspropriering af visse typer af bankindeståender, -red.). Det gør artiklen ved at forbinde Deutsche Banks problemer med krisen i de italienske banker, men kan ikke komme uden om at indrømme dybden af disse problemer.

»Italien står foran en afgrund, der meget vel kunne vise sig dybere end nogen i landets historie, siden afslutningen af Anden Verdenskrig«, lyder det i artiklen.« »Det tog landet næsten et årti at komme tilbage til den økonomiske produktion, det havde i 2007.« Henved 15 % af lånene i banksystemet er uerholdelige; nogle af lånene er støttet gennem sikkerhed i ejendom, men ejendomsmarkedet har mistet 15 % af sin værdi siden 2010, så problemet er blevet værre. Der forekommer 6,3 selvmord pr. 100.000 borgere pr. år, næsten alle af økonomiske grunde. Problemerne stammer ikke fra 2008 eller fra Brexit, men fra årtiers økonomisk stagnation. *Die Welts* søndagsudgave fremkom med den mening og brugte desværre hele afsnit på at spytte på Italien som en korrupt, kriminalitetshærgt, statsstøttet, bureaukratisk, ikke-reformeret og praktisk talt falleret stat. Ulig andre europæere, bemærker avisen syrligt, så anbringer italienere deres sparepenge i bankværdipapirer, så de er i alvorlig fare for at miste dem alle, når de italienske banker går konkurs. Opsparinger for henved 31 milliarder euro står på spil, heraf 5 milliard euro alene i Banca Monte dei Paschi di Siena.

Mange italienere mener, at euroen har ødelagt deres økonomi og levestandard, skrev *Die Welt*, og premierminister Matteo Renzi kunne af denne grund blive fordrevet af Femstjernebevægelsen (M5S).

Men for at komme til avisens virkelige pointe, bemærkede *Die Welt*, at ikke kun små, italienske sparere, men også store, tyske banker ville lide store tab i en generel bailin af insolvente banker i Italien. Deutsche Bank har 13 milliarder

euro, der står på spil, rapporterer de og hævder, at dette er grunden til, at Deutsche Bank og bankens storaktionær Black Rock kræver en europæisk bailout (statslig bankredning, -red.), uden en bail-in.

Merkels og Schäubels (og Bruxelles') vrede mod Folkerts-Landau blev indgående fremlagt. »Folkerts-Landau må forstå, at hans krav ikke bidrager til stabilitet i det europæiske banksystem.« Én tysk regeringsperson kalder ham for et »missil uden styring«. En »finansiel ekspert« fra Bruxelles klager over, at Renzi nu, når han presser på for at få sin italienske bailout, konstant kommer med udtalelser om, at Deutsche Bank er et større problem end de italienske banker, og Bruxelles og Berlin ser ikke gerne dette diskuteret.

Så Berlin er vred på Deutsche Bank, men kan ikke ignorere Folkerts-Landaus krav, skrev *Die Welt*. Renzi og Bruxelles skal efter sigende være i gang med at forhandle en kompromisplan for bailout, fordi Bruxelles ønsker, at Renzi skal fortsætte som premierminister og ikke ønsker, at Femstjernebevægelsen skal komme til.

Foto: Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landau: 'Bankaktiernes kurstab er blot et symptom på et større problem.'

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker,

som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig«, skrev han for Project Syndicate (som han finansierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en «Frexit», men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede,

at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre bankssystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidspunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværge investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte,

med flere andre store ejendomsinvestorers meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

Glass-Steagall: Europa på randen af total finansiell nedsmeltning

12. juli 2016 (Leder) – Europa konfronteres med tre mekanismer, der kunne udløse en nedsmeltning, et sammenbrud, af det transatlantiske finansielle system, og enhver af disse mekanismer kunne detonere, hvad øjeblik, det skal være. Og så er de endda på ingen måde de eneste kilder til det transatlantiske, London/Wall Street-ledede systems kollaps.

For det første er de italienske banker på randen af kollaps. Man har offentligt indrømmet, at de førende italienske banker har for 360 milliarder euro gæld, der er i betalingsstandsning – og uofficielle estimer sætter tallet langt højere. Men, som den italienske premierminister Renzi korrekt har advaret om, så er krisen omkring Deutsche Bank »hundrede gange værre«. DB sidder med aktuelle derivater til \$72,8 billioner og har et bjerg af insolvent gæld. I søndags krævede DB's cheføkonom David Folkerts-Landau en omgående haste-bailout af de

europæiske storbanker til 150 milliarder euro – med start i hans egen DB. Iflg. EU-love, der trådte i kraft 1. januar, skal banker først gennemgå en bailin (ekspropriering af visse typer indeståender), før de kan få en bailout (statslig redningspakke), og dette udgør i sig selv en sikker udløser af en systemisk nedsmeltning.

Fra mandag at regne konfronteredes Londons store ejendomsfonde med et stormløb fra investorerne, i kølvandet på Brexit-afstemningen, og udsigten til et umiddelbart forestående sammenbrud af hele den britiske ejendomsboble er meget virkelig. I en klar panik over den accelererende disintegration vred det regerende Konservative Parti armen om på den ene af de to tilbageværende kandidater til partiformandsposten for at trække sig som kandidat, således, at Theresa May kunne blive installeret som premierminister på onsdag – for at have en regering på plads til at håndtere den fremstormende krise.

Dette umiddelbart forestående, systemiske krak kan ikke adskilles fra den voksende fare for atomkrig i kølvandet på NATO-topmødet for statsoverhoveder i Warszawa i sidste uge.

Det er præcist pga. denne kombinerede fare for et kollaps ud i kaos og en potentiel udslettelseskrig, at Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at standse blødningen længe nok til at lancere et reelt skifte i politikken, baseret på **hans egne Fire Love** for, hvordan verdensøkonomien skal genoplives gennem kreditter, der er rettet mod at forbedre arbejdskraftens produktive evne, gennem investering i infrastruktur, fremskudt, videnskabelig grænseforskning, der anføres af en massiv udvidelse af rumprogrammet, og lignede tiltag. LaRouche advarede kolleger den 10. juli om, at, hvis Tyskland tager et styrtdyk ud i kaos, er krig umiddelbart overhængende. Tyskland sidder inde med nøglen til en ny europæisk politik over for Rusland, baseret på strategisk og økonomisk samarbejde, og hvis dette forhold spoleres, vil konsekvenserne blive katastrofale.

Tiden er inde til at se den nuværende krises virkelighed i øjnene, krævede LaRouche, og til at handle på basis af denne nødsituation, som krisen kræver det.

Læs: [LaRouches Fire Love til at redde USA](#) (og verden ...)

SUPPLERENDE MATERIALE:

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker, som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig«, skrev han for Project Syndicate (som han finansierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en «Frexit», men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede, at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre banksystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidspunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af

derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværge investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte, med flere andre store ejendomsinvestorers meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

Lyndon LaRouche: »Vi må

hjælpe Tyskland, for uden at opretholde et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

11. juli 2016 (Leder) – Det transatlantiske finansielle system befinder sig på et punkt, hvor der er umiddelbar fare for et sammenbrud, og det, der er sket blot det seneste døgn, er, at den italienske premierminister Renzi på en fælles pressekonference med den svenske statsminister har erklæret, at, alt imens de italienske banker har store problemer og behøver en bail-out, så er dette af mindre betydning i forhold til de europæiske storbanker, der står over for et massivt sammenbrud af derivater. Han refererede meget specifikt til Deutsche Bank, der har en eksponering til derivater til en værdi af \$75 billioner, og som af alle betegnes som den største enkeltkilde til et nyt systemisk sammenbrud.

Renzi lagde pres på Merkel og især den tyske finansminister Schäuble for at overgive sig og tillade Italien at opgive kravene til bail-in, der har været gældende i Europa siden 1. januar, for at kunne udføre en bailout af Monte dei Paschi og andre italienske banker.

Hvad der siden da faktisk er sket er, at Deutsche Bank offentligt har opfordret til en massiv europæisk bank-bailout, hvor man selvfølgelig begynder med sig selv, og de kræver grundlæggende set en i det mindste midlertidig annullering af reglerne for bail-in. Dette er en erklæring fra Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau i *Welt am Sonntag* i søndags. Han siger, at banken har brug for en bail-out på EU150 milliarder for at genkapitalisere, og at det må gøres uden at ekspropriere obligationsindehaverne og indskyderne.

Som respons på disse dramatiske udviklinger udsendte den amerikanske, politiske økonom Lyndon LaRouche et dramatisk krav om handling:

»Det, som vi præcist må gøre, er at støtte en midlertidig reorganisering af disse bankers økonomi, og dette må vi sikre for at *standse blødningen*. Med andre ord, så er pointen den at stoppe blødningen, og integrere og introducere vilkår, der vil gøre det muligt for os at opretholde en sådan operation.«

»Man må med andre ord skabe, for hele den tyske økonomi er en afgørende faktor. Det er noget rod. Vi ved alle, at det er noget rod. Det har været noget rod; det blev til noget rod ... Schäuble og så videre har gjort det til noget rod! Det ved vi. Men vi vil ikke lukke den tyske økonomi ned på baggrund af det faktum, at vi har en flok skurke, eller mistænkte skurke, der sidder i visse stillinger. Det, vi vil gøre, er, at vi vil løse det her; vi fixer det, og vi bakker det op, for en enkelt gangs skyld.«

»Ryd op i det hele, og etabler et program, der vil sikre, at Tysklands banksystem fungerer. Når det først er gjort, kan man arbejde videre derfra!«

En sådan engangs-manøvre vil nødvendigvis involvere en annullering af disse \$75 billioner i derivater og så at gå over til en bankopdeling og den slags ting, der ville gøre kredit til realøkonomien mulig.

LaRouche uddybede: »Man er nødt til at kvalificere det yderligere og sige, at vi gør det som en engangs-operation, for at redde økonomien. Og det er det.«

»Dette er en redning af økonomien, og til trods for alle de fejl, der er begået, vil vi gøre det for en enkelt gangs skyld, fordi vi vil prøve at *redde Tysklands økonomi*. Og det er, hvad der står på spil. Og Schäuble er ikke nogen nyttig person, heller ikke Merkel.«

»Vi må hjælpe Tyskland, for uden opretholdelse af et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

»Det, vi behøver, er et program, der udsteder kredit til den tyske økonomi, en éngangskredit til tysk økonomi. Og man må præsentere det på den måde, og fremstille det for folk på den måde, for at give dem *tiltro* til det, de gør, og sige til dem, at de ikke skal gentage, hvad de gjorde tidligere. Det er pointen.«

»Man må sige til den tyske økonomi, 'Hør, I har begået fejl, alvorlige fejl. Nu vil vi redde jer, men I må selv adlyde; I må gå i gang med jobbet og gøre, hvad I må gøre, og forsøg ikke at snyde mere'.«

»Jeg siger, at Tyskland er et nødstilfælde. Vi må organisere det her sådan, så Tyskland kan komme ud af dette problem. Og antage, at organisationerne i tysk økonomi vil operere på en sådan måde, at slaget vindes.«

»Og Schäuble er jo egentlig ikke på højde med mit niveau på det område ... Men fokusér essentielt på de betingelser, der må tilvejebringes, og som gør dette her muligt. I må have et system, der vil sikre den tyske økonomi, den finansielle økonomi, og det må I gøre; og I må få det til at fungere. Hvis ikke, vil I få kaos.«

LaRouche refererede til 1989-perioden, da Berlinmuren faldt og Tyskland gik i retning af en genforening, og regeringen Helmut Kohl søgte at genoplive de økonomiske og politiske bånd til Østeuropa og det, der snart skulle blive til Rusland efter Sovjetunionen.

»På den tid havde vi tilfældet med en stor leder i den tyske økonomi, der blev myrdet af franskmændene – præsidenten for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Vi ønsker ikke et nyt Herrhausen-overgreb. Lad tyskerne være frie, og send de andre ud på græs. For det var, hvad der skete. For man havde et tidspunkt her, hvor man havde en ledende person i det ledende

embede i tysk politik, og man *lukkede det ned*, og man fik tingene til at gå i en anden retning, og man ødelagde den indledende fase til den tyske økonomi!«

»Så vi må sige til nogle af folkene i dette område, at de begik en stor fejltagelse, og at de bør være en smule mere generøse i deres håndtering af denne ting.«

Europæiske parlamentarikere turnerer Capitol Hill for at bede om Glass-Steagall

4. marts 2016 – Europæiske parlamentarikere, som var inviteret til USA's hovedstad af *EIR*, tilbragte 1.-3. marts i intensive møder på Capitol Hill med at bede kongresmedlemmer om at bryde Wall Street gennem en genindførelse af Glass/Steagall-loven og give den udbredte indsats for bankopdeling i europæiske valgkredse et skub.

De italienske parlamentsmedlemmer Marco Zanni og Marco Valli mødtes med 11 medlemmer af Repræsentanternes Hus fra begge partier – nogle var sponsorer af Glass-Steagall, og andre havde ikke besluttet sig – og sagde til dem, »Vi står foran endnu en global krise i finanssystemet, og vi må handle nu i både USA og Europa.« De to parlamentarikere repræsenterer Italiens Femstjernebevægelses-parti, der nu er Italiens næststørste, og hvis medlemmer har fremstillet fem af de ni Glass/Steagall-lovforslag i det italienske parlament. Det

lykkedes dem i stærke detaljer at videreformidle det kaos, den forarmelse og den bankkrise, der er blevet udløst, siden reglerne om »bank-bailin« trådte i kraft i hele den Europæiske Union i slutningen af 2015.

Parlamentsmedlemmerne fik stærke tilbud om samarbejde fra flere Glass/Steagall-sponsorer; andre fortalte dem om den kamp over Glass-Steagall vs. Dodd-Frank-loven, der er ved at flå særligt det Demokratiske Parti i stykker. Primærvalget har forstærket denne kamp også i Kongressen.

Mange kongesmedlemmer har bemærket, at to præsidenter for amerikanske centralbanker (Federal Reserve) for nylig har sagt til dem, at Dodd-Frank blot vil føre til endnu en kæmpemæssig bank-bailout (statslig bankredning) og foreslog, at de (kongresmedlemmerne) i stedet brød Wall Street op. Den første af disse advarsler fra præsidenten af Minneapolis Federal Reserve, Neel Kashkari, blev i udstrakt grad rapporteret i nationale og internationale medier og debatteres stadig, her to uger senere.

De italienske parlamentsmedlemmer mødtes også, sammen med *EIR*, med personalestaben for flere end et dusin andre kongresmedlemmer, inklusive det demokratiske lederskab i bådet Huset og Senatet. Det fremgik klart af disse møder, at det demokratiske partis lederskab i Kongressen har dannet en forsvarslinje for Dodd-Frank og imod Glass-Steagall. Lederskabets kontorer, der ligeledes er sig styrken af kampen imod Wall Street i valgkredsene bevidst, var ekstremt interesseret i at vide, hvad de europæiske parlamentarikere og *EIR* gjorde ved det. Der var indikationer på, at kongresmedlemmer, der støtter Hillary Clinton som præsident, ikke må sponsorere Glass-Steagall [lovforslag i Kongressen].

HR 381, lovforslaget i Huset om genindførelse af Glass-Steagall, har nu 71 sponsorer.

Italiensk finansminister: Jeg er for Glass-Steagall, men det er EU ikke

13. februar 2016 – I et usædvanligt forløb sagde den italienske finansminister Gian Carlo Padoan i det italienske parlament den 4. februar, at hans regering går ind for en bankopdeling, men at andre EU-medlemsstater ikke gør det samme.

Padoan svarede på et spørgsmål fra senator Laura Bottici fra M5S-partiet (5-stjernebevægelsen) om, hvorvidt "regeringen ikke mener, det er afgørende vigtigt at gå frem så hurtigt som muligt imod en klar adskillelse mellem investeringsbanker og kommercielle banker, selv ved at komme de EU-reguleringer i forkøbet, der for indeværende diskuteres under retningslinje 43, 2014."

Bottici forklarede, "Denne adskillelse ville rent faktisk gøre det muligt at forebygge truslen om systemisk smitte, båret af krisen mellem indbyrdes forbundne banker, inklusive på grundlag af det faktum, at større banker beviseligt ikke altid er mere effektive, men at overdreven størrelse derimod, snarere end at nedsætte risici, har lagt større byrder på kreditinstitutioner.

"Adskillelse af bankaktiviteter ville gøre det muligt at beskytte almindelige menneskers opsparinger bedre, medregnet den kendsgerning, at det ville eliminere interessekonflikter inden for kreditinstitutioner, der både indsamler opsparinger og praktiserer investeringer, og ville dertil tilskynde mere til tildeling af ressourcer til realøkonomien, til ugunst for

spekulative aktiviteter, der har været med til få finansielle markeder til at svulme op. En indsats for reguleringer er i gang i EU-kommissionen, men den har imidlertid mange smuthuller, der kunne neutralisere dens sigte.”

Padoan svarede, “På det europæiske niveau, som den deputerede rejste i sit spørgsmål, diskuterer man en opdeling mellem investeringsbanker og kommercielle banker – hvilket i den ene eller anden form er blevet introduceret i andre lande uden for Eurozonen. Jeg må imidlertid sige, at en kortsigtet løsning ser ud til at være problematisk, fordi hver medlemsstat tenderer mod at forsvare nationale specificiteter, som ofte er vanskelige at forlige.

“Indenfor disse rammer går Italien ind for, at der skelnes mellem roller i banksektoren, men i modsætning til andre lande er Italien også karakteriseret ved et mindre pres, fordi vore banker ikke har en relevant investeringsdel, og også af denne grund udgør en lavere risiko sammenlignet med andre lande.”

Den italienske finansminister sagde med andre ord, at Rom-regeringen støtter et bankopdelings-regime, men at et sådant er umuligt inden for EU. Siden forskellen mellem opdeling og ikke-opdeling er lig med forskellen mellem overlevelse og selvmord, anviser Padoans udtalelse en klar kurs for handling for Italien: Ud af Eurozonen!

Suspendering af EU's stabilitetspagt for økonomisk

bistand til Tyrkiet – danner præcedens for gennemførelse af Marshallplan

2. februar, 2016 – EU-kommissionens præsident Jean-Claude Juncker bekræftede i går, at de 3 mia. Euro, der er blevet lovet til Tyrkiet, ikke vil blive regnet med som en del af donorlandenes underskuds-grænse.

Dette kom frem i forbindelse med den seneste kontrovers mellem den italienske regering og EU-kommissionen angående en suspendering af budgetreglerne, hvilket Italien havde forlangt til gengæld for de ekstra udgifter til indvandrer-politikken – men som blev afvist i det italienske tilfælde.

Juncker sagde, at afgørelsen om, at stabilitetspagtens regler vil blive suspenderet for penge lovet til Tyrkiet, blev truffet og stadfæstet allerede sidste december. En talsmand for kommissionen sagde imidlertid, at italienske anmodninger om at holde 0,2 % af dets nationalbudget uden for de samme regler, på grund af Italiens udgifter til landets eget rednings- og hjælpeprogram, vil blive gransket i detaljer "til næste forår".

Premierminister Matteo Renzi hævdede stemmen som sædvanligt. "Vi Italianere mener, at indvandrere alle er lige. Det er ikke muligt at betragte de liv, der reddes i det Ægæiske Hav, som anderledes end dem, der reddes i det Tyrrenske Hav. At udgifter til at redde børn, der sejler fra Tyrkiet til Grækenland, holdes uden for stabilitetspagten, er sluttelig en positiv kendsgerning. At betragte udgifter til at redde børn fra Eritrea, der kommer til Sicilien på anden vis, forekommer mig absurd og ulogisk. Kun en bureaukratisk perversion kan skelne mellem liv, der bør reddes.

"Vores job er at lede Europa, ikke at tage imod ordrer. Vi vil

yde vort bidrag til Tyrkiet. Hvis de [Bruxelles] ønsker at anlægge et søgsmål mod Italien, så lad dem.”

Renzi blev hurtigt affejet af Manfred Weber, chef for den Europæiske Folkepartigruppe (EPP) i Europaparlamentet, der sagde, at ”der er ikke mere plads til fleksibilitet”, og at Renzi bør efterleve ”europæiske forpligtelser.”

Uafhængigt af resultatet af konfrontationen mellem Rom og Bruxelles/Strasbourg sætter afgørelsen om at holde de 3 mia. Euro til Tyrkiet uden for de berygtede budgetregler en præcedens, der kan bruges til at fremme ideen om en Marshall plan. Hvis det kan gøres én gang, kan det gøres igen, især, fordi midler, der er bevilget til produktive formål, vil skabe indkomster, der i det lange løb vil kompensere for underskuddet.

Flygtninge fra Afrika med kurs mod Italien.

Italien kræver moratorium for EU's bail-in-lovgivning

12. januar 2016 – Fremtrædende økonomer har krævet et moratorium for EU's bail-in-lovgivning i Italien. Først blev det krævet af Luigi Zingales og Luigi Guiso i finansavisen *Il Sole 24 Ore*, den 30. dec., og i dag opfordrede Paolo Savona, tidl. chef for den italienske Statens Indskudsgarantifond, indtrængende regeringen til at fremlægge det.

Til forskel fra andre lande ejer, i Italien, »småsparere bankobligationer i stedet for bankkonti med indskud«, skrev

Zingales-Guiso. Med de nye bail-in-regler vil indehavere af seniorobligationer blive involveret i en bail-in, og dette repræsenterer mere end 30 % af bankfinansiering for mange banker. Jo mindre bank, desto højere er denne kvote.

Denne situation må ændres, men det kan ikke ske natten over. »Vi må have en overgangsregel, der, til gengæld for et forbud mod salg af obligationer til bankkunder, fritager Italien i en midlertidig periode (12 – 18 mdr.). Dette bør regeringen forhandle med Bruxelles med større energi, end den lagde for dagen under de resultatløse forhandlinger under diskussionen om bail-in-reglerne.«

Savona går endnu længere i retning af faktisk at kræve en afslutning på bail-in og presser regeringen til at kræve »den samme behandling« som andre lande, der får moratorium mht. andre EU-regler.

I en artikel for formiche.it skrev Savona: »Hvorfor kræver Italien ikke et moratorium for bail-in, eftersom Europa er et 'politisk område for moratorier', der er gjort nødvendige af stive procedurer, som EU's retningslinjer har introduceret i en verden, der forudsætter fleksibilitet?«

»Selvfølgelig bliver det, som alle moratorier, midlertidigt, i det mindste til vi finder en passende løsning til at beskytte bankkunderne. Det er, hvad de nordeuropæiske lande siger om moratoriet for Schengen-aftalen om befolkningernes frie bevægelighed, og det er, hvad der praktiseres i forbindelse med overtrædelser af Finanspagten og endnu mere i forbindelse med aftalen om overdrevent overskud på betalingsbalancen.«

»I det moratorie-plagede Europa er der ingen grund til ikke at beslutte, at retningslinjerne for opløsning af kriseramte banker bør suspenderes for at standse den tillidskrise, der har ramt bankkunder.«

Fremtrædende italiensk bankmand siger, EU's bail-in-regime er ulovligt

5. januar 2016 – Den tidligere regeringsminister, tidligere højtplaceret person i Banca d'Italia (centralbanken) og tidligere chef for Italiens Statens Indskudsgarantifond (FITD), Paolo Savona, har i en artikel for *Milano Finanza* skrevet, at den nye, EU-mekanisme for bankopløsning (BRRD) er »et klassisk ikke-liberalt system, hvor borgerne regeres af mennesker, og ikke love – en tilstand, som vi troede historien havde besejret. Retningslinjerne for Opløsning af kriseramte banker har de typiske træk ved europæiske traktater og regulativer, der forudser alt undtagen de tilfælde, der virkelig betyder noget, i tilfælde af store krise. Når sidstnævnte indtræffer, begynder man at diskutere, med skader som følge af forsinkede beslutninger og kompromis-rodet mellem regeringerne.«

»Jeg kæmpede imod den godkendte mekanisme lige så længe, som jeg fik lov til det af dem, der foretrækker regering ved mennesker frem for regering ved lov. Den aktuelle beskyttelses-'plan' for bankindsud kan ikke garantere, hvad den lover, af en række årsager, der alle er dokumenteret i

FITD's arkiver«, skrev Savona.

Heriblandt er: »Definitionen af garanterede indskud er upræcis og åben over for manipulationer og svindel ...; den tilbudte garanti svarer ikke til bankernes virkelige evne til at intervenere«, og »den kommende fond er utilstrækkelig i forhold til risiciene; desuden, når fonden først bliver brugt, bliver dens genopbygning et bundløst kar ...«

Hvis bankindskydere og kontohavere skal beskyttes, bør det være regeringen, og ikke bankerne, der skal beskytte dem.

»Regering, der ved undladelse eller gennem valg af økonomisk politik ligger til grund for systemiske kriser, skal involveres i løsningen af bankkriser ifølge udtrykkelige og gerne klare regler for gennemførelsen ... Eftersom EU's retningslinjer, der er vedtaget af Italien, tilsigter at holde medlemsstaterne [statsbudgettet, -red.] ude af bankkrisernes finansielle implikationer, bliver staterne i teorien deres ansvar kvit, men et andet, ikke-liberalt princip introduceres i systemet, nemlig, at staten, gennem centralbanker, dumper sine fejltagelser på skuldrene af borgeren.«

Savona sluttede med at sige, at de få aspekter, han her havde adresseret, var tilstrækkeligt til at rejse spørgsmålet om »en multipelt krænkede Forfatning«.

I en tidligere artikel for *Italia Oggi* havde Savona adresseret den nylige bail-out/bail-in af fire italienske banker på en meget kritisk måde. Det italienske banksystem har bestemt begået fejl i vurderingen af kreditrisiko, skrev Savona, »men en stor del af dets problemer kommer fra forkert finanspolitik i USA, som er blevet passivt accepteret og forværret af det meste af resten af verden, frem for alt af City of London, der har spillet hovedrollen i udbredelsen af derivater, inklusive subprime-lån«.

Bail-in obligationer for 30 mia. euro er blevet solgt til fuppede detailkunder i Italien

17. december 2015 – Sidste år, da man diskuterede bail-in-regulering, og denne blev vedtaget som en EU-lov, begyndte banker at udstede de såkaldte »bail-in-obligationer«, dvs. obligationer, der ikke ville være beskyttede i tilfælde af bail-in (dvs. ekspropriering af kundeindeståender/inds kud til gældsreduktion i kriseramte banker, -red.). Hvem ville være dum nok til at købe sådanne værdipapirer?

Det står nu klart, at disse obligationer blev skræddersyet til at blive solgt til detailkunder som »sikrede« investeringer, som tilfældet i Italien viser. Italienske banker har udstedt for omkring 60 mia. euro i opgraderede obligationer (bail-in-obligationer), af hvilke halvdelen blev solgt til detailkunder. De fleste af disse kunder er blevet snydt mht. disse obligationers risikoprofil, som det nu er ved at komme frem i tilfældet med de fire kriseramte, italienske banker, der er blevet underkastet bail-in.[1]

[1] Se: EU's Nye regler for kriseramte banker dræber

EU's nye regler for kriseramte banker dræber

15. december 2015 – En 68-årig italiensk pensionists selvmord i byen Civitavecchia, efter at han mistede hele sin opsparing gennem sin banks reduktion af gæld gennem bail-in (ekspropriering af kundernes indeståender), har rystet det italienske folk. Det har sat fokus på de brutale, nye EU-regler ved kriseramte banker, som træder i kraft i alle medlemslande den 1. januar 2016. Pensionistens bank var en af fire mindre, italienske banker, der havnede i krise og blev »rekonstrueret« af regeringen den 22. november 2015. Flere end 100.000 bankkunder mistede deres opsparing.

Italienernes ophidselse steg til kogepunktet, da det kom frem, at, mens almindelige bankkunder mistede deres livsopsparing, så fik store långivere og aktieejere forvarsel og kunne afvikle deres poster, der i visse tilfælde løb op i millioner.

Fra den 1. januar 2016 er alle EU-lande tvunget til at tilpasse sig de nye regler for bankrekonstruktion, indbefattet reduktion af bankens gæld (bail-in), for banker, der rammes af krise.

Reduktion af gæld er den bureaukratiske term for tyveri af bankkundernes midler. Men, som i tilfældet med rekonstruktionen af de fire, små italienske banker, der kun delvist tog de kundeindeståender, som EU-reglementet tillader, er dette et tveægget sværd. Denne bankredningsmetode kan snarere kæntré banksystemet end hjælpe det. Det var også, hvad LaRouche-bevægelsen og mange andre sagde, da Den europæiske Centralbank (ECB) og EU-kommissionen kom med forslaget til bankrekonstruktion. Vi advarede om, at det ville give bagslag og skabe større ustabilitet, da det ville sprede panik blandt bankkunderne, der ville løbe storm på bankerne ved det mindste tegn på krise og trække deres penge ud.

I tilfældet med de fire mindre, italienske banker, Banca Etruria, Banca Marche, Carichiati (Sparekassen Chieti) og Carife (Sparekassen Ferrara), blev bankrekonstruktionen gennemført ved en regeringsbeslutning. Dette hastværk viser, at regeringen forsøgte at få det afklaret før 1. januar, for at undgå at være tvunget til at anvende EU's nye reglement til reduktion af bankgælden. Regeringen kunne derfor gennemføre en delvis gældsreduktion. Indeståender på bankkonti blev ikke rørt, men aktier og obligationer i bankerne blev inddraget. Ca. 100.000 ejere af opprioriterede obligationer (subordinate bonds) med høj risiko, men også et højt afkast, mistede alle deres penge op til 750.000 euro. De fire banker vil blive likvideret og opdelt i fire brobanker og en 'dårlig bank' (en 'rygsæk' for dårlige lån). Bankredningen (bail-in) er på 3,5 mia. euro, der vil blive betalt af en bankhjælpefond, som er en indskudsgarantifond, der ejes af banksystemet.

Men denne indskudsgarantifond har ikke penge nok. Derfor skal tre storbanker, Unicredit, Intesa og UBI, stille op med penge, mod at regeringen giver de tre banker skattelettelser på i alt to mia. euro. Dette er blevet afsløret af forbrugerorganisationen Adusbef og betyder, at det er skatteborgerne og bankkunderne, der skal betale regningen.

De mennesker, der har investeret i de opprioriterede obligationer, var ikke ordentligt informeret og var ikke klar over, at deres værdipapirer var ligestillet med bankaktierne, og derfor omfattet af en gældsreduktion. Da det dernæst kom frem, at de større fisk gik fri, så vendte raseriet sig ikke alene mod bankerne, men også mod regeringen, der ledes af Matteo Renzi. Han blev endnu mere presset, da det desuden kom frem, at både hans minister Elena Maria Boschi og hans egen familie har nære bånd til ledelsen af en af de fire kriseramte banker.

Regeringen er nu blevet tvunget til at støtte oprettelsen af en parlamentarisk undersøgelse, som er velkommen, hvis den får en uvildig formand. Det, der er påkrævet, er en dristig og

uråd formand som Ferdinand Pecora, New Yorker-advokaten af italiensk herkomst, der var leder af den berømte amerikanske Senatskomité i 1933, som afslørede de mægtigste banker på Wall Street og banede vejen for Franklin Roosevelts finansreformer og genopbygningsprogrammet New Deal.[1] På lignende vis skulle den italienske undersøgelse kunne afsløre, hvordan bankerne har narret deres kunder, men også, hvordan de fire kriseramte banker er blevet lavet om til kasinoer og er gået konkurs. En sådan undersøgelse bør bevirke, at der genindføres regler for god bankpraksis og indskydergaranti gennem en bankopdelingslov (Glass-Steagall). Dette spørgsmål har i mange år ligget på bordet, hvor LaRouche-bevægelsen har ført en kampagne for bankopdeling[2] og direkte og indirekte har påvirket det italienske parlament, der har to kamre, således, at der nu foreligger seks (!) forskellige indstillinger til lovforslag om at indføre en bankopdeling.

Blandt initiativtagerne til disse lovforslag har både Marco Zanni og Alessandro Di Battista fra Femstjernebevægelsen i løbet af de seneste dage udtalt sig med krav om, at bankopdelingen nu må gennemføres for at beskytte bankkunderne! Zanni, der er medlem af Europaparlamentet, sagde her den 9. december, at forslaget om at indføre »en moderne Glass/Steagall-lov med en ren og tvungen opdeling af bankerne i traditionel lånevirkksomhed (kommerciel bankvirkksomhed) og så spekulativ investeringsbankaktivitet« nu er nødvendig for at »undgå en ny systemkrise«.

Alessandro Di Battista, medlem af parlamentet, genlancerede spørgsmålet om en bankopdeling i et TV-interview den 10. december:

– Lad os én gang for alle, sagde han, udskille kommercielle banker fra investeringsbanker, så en medborger kan vide, at, når han sætter penge ind i en bank, så er denne bank ikke indblandet i spekulationsvirkksomhed, spiller ikke på aktiemarkedet, men blot udsteder lån og bedriver normal bankvirkksomhed.

Ovenstående artikel er skrevet af Ulf Sandmark, LaRouche-rörelsen i Sverige.

[1] Se 16. sep. 2015: »Wall Street er bankerot, og Obama gennemtvinger ved magt et termonukleart Armageddon. Foregrib! FDR's Første 100 Dage«
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=8147> Artiklen indeholder mange henvisninger til andre artikler på dansk.

[2] Se: Lyndon LaRouche: Fire Nye Love til USA's (og verdens) redning, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

Genindfør Glass/Steagall-bankopdelingsloven NU: Italien: En halv bail-in er nok til at sprede panik

27. november 2015 – En delvis bail-in (ekspropriering af bankindeståender, -red.) af fire mindre banker i Italien er i færd med at fremprovokere panik og stormløb på bankerne. Det ironiske er, at regeringen gennem denne halve bail-in troede, den kunne forhindre et stormløb på bankindeståender ved ikke at gennemføre de fulde EU-regulativer for bankopløsning, der inkluderer en bail-in af [læs: tyveri fra] aktieindehavere, obligationsindehavere og indskydere. Indskyderne blev udeladt, men de såkaldte »underordnede obligationsindehavere« blev inkluderet. Dette berører omkring et hundrede tusinde kunder

og 750.000 euro.

Regeringens eksekutive ordre, der blev udstedt søndag, den 22. nov., vedrører Banca Etruria, Banca Marche, Carichiati (Chieti Sparekasse) og Carife (Ferrara Sparekasser). De fire banker vil blive opløst og opsplittet i fire 'bro-banker' og en 'dårlig bank'. Denne bail-out (statslig bankredning, -red.) vil koste 3,5 mia. euro, som vil blive betalt af en bankopløsningsfond, der etableres af Indskydergarantifonden (DGF), der ejes af banksystemet.

DGF hr imidlertid ikke penge nok. De tre store banker vil således erlægge pengene, og til gengæld vil regeringen tilstede de tre banker en skattenedsættelse til en total værdi af 2 mia.

Adusbef forbrugersammenslutningen afslører, at det på denne måde bliver skatteborgerne og bankkunderne, der betaler regningen. Især har købere af underordnede obligationer ikke fået tilstrækkelig information og var ikke klar over, at disse papirer ville blive betragtet som aktier, og således være med i en bail-in.

Pludselig blev mange kunders indeståender annulleret af bail-in af disse værdipapirer, og de vendte sig vredt imod bankerne. Fremtrædende personer fra fagforeninger advarede, alt imens de forsvarede kunderne, om, at situationen kunne blive voldelig og komme ud af kontrol.

Regeringen var blevet advaret af chefen for DGF, Salvatore Maccarone, der, under sine bemærkninger foran en parlamentskomite, havde sagt, at en bankopløsning med en bail-in kunne sprede panik og fremprovokere et stormløb på bankerne. Regeringen gennemforhandlede således med Bruxelles en bailout/bailin, der ikke ville røre indeståender, og ikke ville blive regnet for statslig hjælp.

Men selv om nominelle indeståender ikke røres, så skaber involveringen af underordnede obligationer ikke desto mindre

panik. Dette bør være en advarsel til de EU-idioter, der troede, de kunne redde det bankerotte banksystem ved at udplyndre indskydere.

Det er en yderligere skandale, og faderen til regeringsminister Maria Elena Boschi, en nær medarbejder til Renzi, er vicepræsident for en af de banker, der nu får en bail-out, Banca Etruria.

Den italienske regering under voksende pres for at udvikle Mezzogiorno

11. november 2015 – Velunderrettede kilder har fortalt *Executive Intelligence Review (EIR)*, at den italienske premierminister Matteo Renzi's nylige udtalelser om projektet for en bro over Messinastrædet[1] reflekterer en regeringsaftale om at bygge broen mellem det italienske hovedland og Sicilien, i sammenhæng med voksende pres fra vælger- og erhvervsgrupper om at adressere spørgsmålet om at opgradere infrastrukturen og udvikle økonomien i Italiens Mezzogiorno, som det sydlige Italien kaldes. I særdeleshed fik Renzi for nylig et par tidligere medlemmer af Berlusconi's parti Forza Italia, der, iflg. kilden, som betingelse satte broen, bl.a., som en betingelse for at sikre deres støtte til regeringen. Renzi har brug for denne støtte for at kompensere for tabet af et par delegerede fra det venstreorienterede Demokratiske Partis lejr, som forlod partiet.

I et interview, der blev publiceret den 6. nov., sagde Renzi, at, før vi taler om Messina-broen, »lad os løse spørgsmålet om vand til Messina, om rensningsanlæggene. Vi vil også bygge broen og endelig forlænge højhastigheds-jernbanen også til Sicilien og investere i Reggio Calabria, som er Sydens hovedby. På den anden side må vi også færdiggøre [moderniseringen af] Salerno-Reggio Calabria-hovedlandevejen. Når vi først har afsluttet disse kapitler, vil historien, teknologien og ingeniørstandarden indlysende gå i retning af broen, der vil blive endnu et smukt symbol for Italien.«

En sådan udtalelse kan læses på flere måder, men reflekterer iflg. *EIR's* kilder regeringens hensigt om at genintroducere spørgsmålet om broen så smidigt som muligt. Regeringen arbejder angiveligt på et lovudkast, der skal sætte broen på dagsordenen igen. Det er nødvendigt med en lov, da projektet blev annulleret ved en lov af Monti-regeringen i 2011. Regeringen ønsker at redde ansigt ved at finde en måde, hvor den ikke skal poste flere penge i projektet end de penge, regeringen skal betale i bøde til byggekonsortiet for at have brudt aftalen.

[1] Se Schiller Instituttets Specialrapport: »Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent«, juni 2012

Et splintret Europa må genoprette bånd med Rusland – italiensk militæranalytiker

30. aug. 2015 – Gianandrea Gaiani, en italiensk militærekspert og chefredaktør for magasinet *Analisi Difesa*, sagde i et

interview med Sputnik, at »Der er intet forenet Europa«, og pegede på udbredte uoverensstemmelser over den græske krise, Ukraine, sanktioner mod Rusland og flygtningekatastrofen.

»Der er mange Europa'er«, sagde Gaiani. »Der er landene i den tidligere Warszawa-pagt, som er bekymrede over den russiske trussel pga. deres historiske analogier med sammenstødene mellem Rusland og Tyskland. Der er Vesteuropa: Frankrig, Tyskland og Italien, der drømmer om at genoprette deres betydningsfulde relationer med Rusland, uden embargoer eller sanktioner.«

»Men disse lande har ingen politisk vilje til at gå op imod USA ... Hvert europæisk land forsøger at spille sit eget spil og lader som om, de er USA's ven, men forfølger deres egne interesser med Rusland.« Han opfordrer Europa til forene sig med Rusland og ignorere amerikanske protester.

Med hensyn til krigen mod Islamisk Stat sagde Gaiani: »Jeg ser ikke noget ønske fra USA om at bekæmpe IS. Det er latterligt, at de udsender deres F-22'ere til Europa for at kæmpe mod et eller andet russisk fly, der fløj et sted over Litauen, og lege Kold Krig. Det ville i stedet tjene dem bedre at sende flere af disse fly til Mellempøsten for at kæmpe mod IS ... Jeg ser ingen vilje, hverken hos amerikanerne eller europæerne. De er ivrige efter at overbevise os om, at vores fjende er Rusland. Jeg ser således ingen evne til at bekæmpe IS, eftersom ønsket om at gøre det ikke er der. Nu taler de om den fredsbevarende mission – Blå Hjelme i Libyen. Der er ingen, der vil bombe de terrorister, der allerede har slået sig ned blot 400 km fra vore grænser og direkte truer Italien.

Jeg tror, at Rusland er en ideel partner i denne konflikt, og dets rolle i koalitionen for kampen mod IS er en seriøs rolle. Ulig Vesten, så ønsker Rusland at bringe de lande, der virkelig bekæmper IS, ind i det her – regeringerne i Syrien og Irak. Russerne ville have været ideelle partnere, ikke, fordi de er bedre end amerikanere, men fordi Rusland fuldt ud

erkender, at IS ikke vil standse i Mellemøsten, det ville fostre jihadister i de post-sovjetiske republikker i Centralasien og de russiske republikker i Kaukasus. Rusland er, ligesom vi, i forreste frontlinje af kampen imod IS, og det er i vores fælles interesse at stoppe det.«

Hele Sputnik-artiklen kan læses her:
<http://sputniknews.com/world/20150828/1026305684/us-europe-russia-isil-threat.html>